

LBRIS

We know
books

Cele trei lumini ale Crăciunului

Adrian Victor Vank

ilustrații: Teodora Dobrea

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2021

Cuprins

CELE TREI LUMINI ALE CRĂCIUNULUI	7
ÎNGERAȘUL DE STICLĂ ȘI SOLDĂȚELUL DE LEMN.....	17
SILKE	33
DARUL ELFULUI.....	45
COMANDO PENTRU ZOE. MISIUNE DE SALVARE	61

Cele trei lumini ale Crăciunului

Era în ajunul Crăciunului. La patinoar, aglomerat. Ligia știa să patineze foarte bine. Făcea piruete, pași adăugați și mici sărituri cu mare măiestrie. Era mereu în centrul atenției. Copiii începători se chinuiau la marginea patinoarului. Unii se țineau cu mânuțele de mantinelă, alții se agățau de mâinile părinților transformați, pentru scurt timp, în antrenori de patinaj.

Maria se ținea de mâna mamei sale și nu îndrăznea să-și miște picioarele. Era pentru prima dată acolo. Văzuse la televizor cum se patinează și i se păruse destul de ușor. Totuși, cu patine în picioare, pe un patinoar adevărat, treaba s-a dovedit a fi foarte complicată. Așa merg lucrurile în realitate, sunt mai complicate decât la televizor. Simțea că picioarele o iau în orice

direcție, numai în cea voită de ea nu. Se ținea de mâna mamei sale cu ambele mâini, ca un puiuț ce nu îndrăznește să-și ia zborul. Din când în când, trăgea cu ochiul la Ligia, care parcă se născuse cu patine în picioare, atât de elegant patina. Ligia a observat-o, pentru că era pricepută nu doar la patinaj, ci și la a observa persoanele care o admiră. Erau vecine de câteva zile. Făcuseră cunoștință în fața blocului. Ligiei i se păruse că Maria este încrezută. Aceasta avea o bicicletă galbenă, foarte frumoasă, și asta a stârnit nițel invidia copilărească a Ligiei. Maria nu era încrezută, era doar puțin timidă. De abia se mutase în blocul în care locuia și Ligia, și nu-i cunoștea pe copiii din vecini. În timp ce patina, Ligia s-a gândit să-i dea o lecție. A patinat până la ea și i-a propus să o învețe să patineze. Mama Mariei, încrezătoare, a fost de acord. Ba chiar s-a bucurat, știind că Ligia locuiește în vecini.

Ligia a luat-o de mână pe Maria și a condus-o încet până în mijlocul patinoarului. Maria era speriată. I se părea că se află în mijlocul unui ocean înghețat și deloc prietenos. Avea mișcări stângace și de abia își ținea echilibrul. Singurul element de siguranță era mâna Ligiei, dar aceasta, fără să se gândească la consecințe, era hotărâtă să-i dea o lecție noii sale vecine, care, așa cum am mai spus, i se părea încrezută. A dat drumul mâinii Mariei. Fetița, în lipsa singurului sprijin, a dat de câteva ori cu mâinile în aer, și-a pierdut echilibrul și a căzut în față. Mâna dreaptă a atins prima gheața și osul i s-a fisurat din cauza greutateii. Fetița a scos un țipăt scurt. Ligia s-a speriat. Nu s-a gândit că Mariei i se poate întâmpla altceva în afara unei căderi pe gheață. Toți copiii mai cad pe gheață. Mama Mariei a patinat în

viteză până la locul unde erau cele două copile. Fiica ei plângea încet, stând în fund pe gheața rece, iar Ligia era speriată și roșie ca o pătlăgică uitată pe arac. Mama Mariei a privit-o muștrător. Fata a simțit greutatea privirii și s-a scuzat: *Nu știu, doamnă, mi-a alunecat mâna, nu am vrut să fac asta.* Femeia și-a luat fiica în brațe și a patinat până la ieșirea de pe gheață.

Ligia a continuat să patineze de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Totuși, în mintea ei de fetiță știa că nu a procedat corect, iar gândul acesta a tulburat-o. La masa de seară, tatăl ei a întrebat-o: *Ce s-a întâmplat azi la patinoar? Am văzut-o pe Maria cu mâna în ghips.* Ligia s-a înroșit și a dat din umeri. *Nu știu, probabil a căzut. Așa este când ești începător.* Mama ei s-a uitat la tata, apoi și-a îndreptat privirea spre fetiță: *Vrei să ne spui ceva? Nu, a îngăimat fetița, mă grăbesc să mă bag în pat, îmi este somn și mâine dimineață trebuie să fiu odihnită, pentru a desfăce cadourile de la Moș Crăciun.*

Ligia a adormit greu. Nu-și putea scoate din minte cele petrecute la patinoar. Doar ea și Maria știau ce se întâmplase în realitate. S-a gândit că ar putea spune că mâna Mariei i-a alunecat din mână, că a fost un simplu accident. Nimeni nu știa ce gândise ea în acele momente. *Simplu, și-a spus în minte, un banal accident.* Dar oare să fie chiar atât de simplu?

Imediat după ce a adormit, a simțit că îi este rece la picioare. A deschis ochii să vadă de ce. A înlemnit: era încălțată cu o pereche de saboți din lemn și zăpada îi ajungea la călcâie. Nici urmă de șosețelele ei din lână împletite de bunica. A ridicat ochii și nu a recunoscut peisajul. Dispăruseră lucrurile care îi erau familiare,

camera ei cu tapet roz, pătuțul confortabil, biroul pentru lecții și jucăriile preferate. Stătea în mijlocul unui loc mohorât. Era într-o pădure deasă, cu copaci chinuiți, care aveau crengile încolăcite, ca într-un cuib de șerpi bolnavi. Lângă ea era un felinar mic și chior. Din întunecimea pădurii o fixau doi ochi strălucitori. A scos mâna de sub pătura pe care o ținea strâns în jurul corpului și a luat felinarul mic și chior de jos. L-a ridicat. Ochi strălucitori au dispărut în bezna pădurii bolnave. A apucat să zărească doar albul cozii unei vulpi polare.

A făcut primul pas. Era greu să meargă cu saboții din lemn prin zăpadă afânată. Mult mai greu decât să patineze. S-a împiedicat de o rădăcină și s-a dezechilibrat. Vântul i-a smuls pătura și frigul a mușcat din pielea ei de fetiță apărută doar de pijamaua cu pisicuțe. A căzut. Felinarul s-a rostogolit de două ori. Flacăra a tremurat puțin și s-a stins. Era frig, foarte frig, și întuneric. S-a ridicat. A reușit să recupereze pătura. S-a învelit cu ea. Era rece și umedă. A pornit încet printre copacii urâți. Îi era din ce în ce mai frig și mai teamă. A zărit de câteva ori perechea de ochi strălucitori. Vulpea o urmărea, dar păstra distanța. Nu-și mai simțea picioarele și înainta greu prin zăpadă. Saboții i-au rănit picioarele, dar nu s-a oprit. Îi era teamă să se oprească. Nu știa ce se întâmplă cu ea. Nu știa unde voia să ajungă. Ținea pătura strâns lipită de corp. Deși puțin umedă, era singura barieră în calea frigului.

După ce a trecut cu greu de o creangă căzută la pământ, Ligia a zărit o luminiță în depărtare. Acolo trebuia să ajungă. Era singura luminiță în toată întunecimea ce o înconjura. S-a

înfofolit mai bine cu pătura și a mărit pasul. În ciuda durerilor de picioare, continua să meargă, lacrima și mergea, mergea și lacrima. Vulpea polară o urma păstrând distanța de siguranță. Lumina se făcea tot mai mare. Dacă atunci când a zărit-o era ca o stea îndepărtată, acum era cât flacăra unei lumânări. A zărit silueta unei case. Lumina venea de la un sfeșnic cu trei lumânări.

S-a apropiat încet de fereastră și a privit înăuntru. În mijlocul unei încăperi scunde, un moș îmbrăcat într-un halat roșu stătea într-un jilț cariat de timp. Era nemișcat. Nici măcar nu clipea. Mișcările pieptului erau singurul semn că trăia. Privirea o avea pierdută în lumina palidă a celor trei lumânări arse până la jumătate, așezate în sfeșnicul din dreptul geamului. Lângă o sobă veche, o doamnă corpulentă își făcea de lucru cu un ceainic imens.

Vulpea s-a apropiat de Ligia. Fetița a întors capul și s-a speriat de mica vietate. S-a lipit de perete și s-a înfofolit mai bine în pătură. Privirea vietății a liniștit-o. *Deși este o vulpe, și-a spus ea, are o privire blândă, fără urmă de viclenie. Nu seamăna cu vulpea care a păcălit ursul, avea altă culoare și o privire caldă. Vulpea a mai făcut un pas spre fetiță, a lăsat capul în jos, semn de prietenie în lumea animalelor, și a spus cu o voce catifelată: Vei răci, hai să intrăm în căsuță, ai picioarele vinete de frig și tremuri.*

Ligiei îi era atât de frig, încât nu a băgat de seamă că este destul de anormal ca o vulpe să vorbească. Vulpea s-a întors și a pornit spre ușa căsuței. S-a oprit, a întors capul și i-a spus

fetiței: *Curaj, urmează-mă!* Ligia, tremurând ca un boț de gelatină, a pornit pe urmele ei. În fața ușii, vulpea s-a ridicat pe lăbuțele din spate și cu lăbuțele din față a apăsat pe clanță. Ușa s-a deschis cu un scârțâit prelung. Au intrat.

În odăiță era cald și bine. Moșul nu a sesizat prezența animalului și a fetiței, a rămas cu privirea pierdută în cercul de lumină al celor trei lumânări. Auzind scârțâitul ușii, femeia s-a întors cu greutate, a scos o pereche de ochelari din buzunarul șorțului, i-a potrivit pe nas și a privit spre cei doi musafiri. *Pe cine ne-ai adus, cumătră vulpe?*, a întrebat cu voce stinsă de bătrânețe și oboseală. Fără să aștepte răspunsul vulpii, bătrâna a continuat: *Văd că ne-ai adus o fetiță înfrigurată. Draga mea, i-a spus Ligiei, dacă mai stăteai un pic afară, te alegeai cu un guturai strașnic. Haide, așază-te pe scăunelul acesta și o să te încălzesc îndată cu o cană de ceai fierbinte.* Apoi a tras un scaun lângă sobă, a așezat fetița pe el, i-a luat pătura umedă și a învelit-o într-o manta îmblănită de culoarea cojii de copac.

Ligia a simțit cum căldura îi relaxează întreg corpul și a cuprins-o o senzație de toropeală plăcută, asemănătoare cu aceea încercată atunci când mămica ei îi citea o poveste, iar ea era la hotarul dintre realitate și vis. Vulpea s-a tolănit pe un covoraș, lângă sobă, și a închis pe jumătate ochii. Bătrâna a turnat ceai într-o cană de tablă și i-a întins cana Ligiei. *Mulțumesc, doamnă!*, a spus fetița ducând cana la gură. *Să-ți fie de bine, draga mea!*, a răspuns bătrâna ofțând. *Îmi pare rău că nu ai ajuns la noi în zilele bune, atunci când satul nostru era plin de viață, veselie, lumină și culoare. Ai fi avut parte, a zâmbit*

ea amar, *de o altfel de primire*. Ligia era nedumerită, dar nu a îndrăznit să o întrerupă pe femeie. Aceasta s-a așezat într-un balansoar și a continuat să-și amintească. *Dimineața de Ajun era cea mai frumoasă zi a anului. Elfi pregăteau darurile, Moșul se îmbrăca în costumul de sărbătoare, renii așteptau nerăbdători să-și ia zborul...* Imediat după ce a spus de reni, bătrâna a așipit cu capul în piept.

Ligia a aruncat o privire spre vulpea tolănită cu boticul sub coadă. Vulpea, simțindu-se privită, a ridicat ochii, și-a scos boticul de sub coada stufoasă și a spus: *Să nu crezi că bătrâna vorbește în dodii, chiar așa a fost pe aici, în satul Crăciunului, înainte de Marele Întuneric. Dar ce s-a întâmplat cu toată forfota, culoarea și veselia?*, a întrebat sfioasă fetița. Vulpea s-a uitat lung la ea. *Chiar vrei să afli? Da*, a răspuns Ligia.

Vulpea a sărit pe un scăunel și i-a povestit fetiței despre cum era viața în satul Crăciunului înainte de Marele Întuneric. I-a povestit despre elfi, reni, cadouri, bucurie, turtă dulce și steluțe. Fetița asculta vrăjită. Vulpea povestea foarte frumos, cuvintele ei dădeau naștere unor imagini fascinante. La un moment dat, Ligiei i s-a părut că este într-o sală de cinematograf, iar pe ecran se desfășura întreaga viață din satul Crăciunului. Un spectacol de viață, culoare și bucurie. Vulpii îi străluceau ochii atunci când povestea. A făcut o pauză, ecranul imaginar a dispărut și Ligia s-a trezit în odăița sărăcăcioasă, în fața unei vulpi povestitoare. *Povestește mai departe!*, a îndemnat-o pe vulpe.

Era în dimineața Ajunului, a continuat aceasta cu glas scăzut. *În timp ce pregătirile erau în toi, s-a stins prima lumină.*

Elfii s-au oprit din treabă. Trebuie să știi că sărbătoarea Crăciunului are trei lumini. Fără ele, nu există Crăciun. Când s-a stins a doua lumină, elfilor li s-a făcut somn și au plecat, unul câte unul, la culcare. Renii s-au pierdut în pădure. Centrul satului era un platou gol, pe care zăceau împrăștiate sute de cutii de cadouri. Sania nu mai era decât o sanie obișnuită, iar sacul fermecat nu mai era decât un sac de cârpă ce atârna de spatele saniei. Când s-a stins și a treia lumină, timpul a încetat să mai curgă. Elfii au căzut într-un somn profund, renii s-au sălbăticit și au prins frică de orice vietate, sania a ruginit, iar sacul a putrezit. Un vânt puternic a împrăștiat toate cadourile prin pădure. Pădurea s-a îndesit, crengile copacilor s-au încolăcit și au blocat toate potecile dintre casele elfilor. Moș Crăciun s-a gârbovit și s-a retras, ajutat de doamna Crăciun, în căsuța de la marginea pădurii. S-a așezat în jilțul din fața geamului, a rugat-o pe doamna Crăciun să-i aprindă cele trei lumânări din sfeșnicul din fața ferestrei și a căzut în tăcere. Se uită toată ziua la cele trei lumânări.

Vulpea a făcut o pauză. Fetița a intervenit cu șfială: Poate cele trei lumânări îi amintesc de cele trei lumini ale Crăciunului. Vulpea s-a uitat lung la ea și a spus cu voce tristă: Poate. Dar, a continuat Ligia, de ce s-au stins cele trei lumini ale Crăciunului? Vulpea a privit-o atent. Chiar vrei să știi acest lucru? Da! Păi, a zis vulpea, din ceea ce știu, un copil a făcut rău unui alt copil chiar în dimineața de Ajun și asta a stins luminile Crăciunului. Dar, a cotinuat fetița, Spiritul Crăciunului nu a putut face nimic? Nu, a răspuns vulpea, Spiritul Crăciunului, imediat

după ce s-a stins ultima lumină, s-a transformat într-o vulpe polară.

Ligia a roșit. S-a ridicat în picioare, a lăsat să cadă mantaua cu care o învelise bătrâna și a ieșit în frig. A început să alerge prin pădure, strivită de povara vinii de a fi stins luminile Crăciunului. Este nedrept ca un suflet de copil să fie strivit de o asemenea povară. A găsit un gând care să-i ușureze povara, să salveze Crăciunul, să repare răul făcut. A pierdut sabotii pe drum. Nici nu simțea răceala zăpezii și crengile care îi zgâriau gleznel. Înainta spre ceea ce credea ea că este marginea pădurii. *Da, la marginea pădurii se află salvarea Crăciunului, își spunea în timp ce alerga, și trebuie să ajung acolo cu orice preț.* S-a împiedicat și a căzut în zăpadă. Era istovită. Plângea în hohote și repeta: *Trebuie să salvez Crăciunul... trebuie să salvez Crăciunul... trebuie să...*

Trebuie să te trezești, draga mea, ai visat urât! Era vocea mamei. A deschis ochii și s-a aruncat în brațele mamei sale. A strâns-o la piept de parcă ar fi fost singura ființă vie de pe pământ. A intrat și tatăl Ligiei în camera fetei. Era îmbrăcat cu tricoul cu reni, pe cap avea o căciulă roșie cu moț alb. Era vesel. *Ligia, nu ești curioasă dacă a venit Moșul?* Ligia nu a răspuns, visul era încă viu în mintea ei de copil. În cele din urmă, a răspuns încurcată: *Ba da.*

S-a ridicat din pat și a mers în camera de zi. Sub pomul de Crăciun erau două cutii mari. S-a apropiat și le-a desfăcut. În prima cutie era o păpușă vorbitoare. În al doilea pachet, o trusă de făcut bijuterii din mărgel colorate. Păpușa era frumoasă.

Avea ochi mari și blânzi. Parcă mai văzuse undeva acești ochi. Îi aminteau de vulpea din vis. Imediat după ce s-a gândit la vulpe, a văzut imaginea Mariei, speriată, cu ochii în lacrimi și mâna dreaptă în ghips. A apăsat butonul păpușii. *Bună dimineața, Ligia*, s-a auzit, și buzele păpușii s-au mișcat mecanic în sus și în jos. Chiar și această voce o mai auzise. Era vocea vulpii. Visul îi revenea în minte și îi răpea bucuria de a fi primit cadourile pe care și le dorise. Păpușa a continuat: *Sigur nu ai uitat nimic din ceea ce ai promis în vis, copilă dragă?*

O lacrimă i s-a scurs feței pe obraz. S-a ridicat și l-a rugat pe tatăl ei să o conducă până la ușa apartamentului Mariei. Tatăl a privit-o cu blândețe și a întrebat-o: *Vrei să ne povestești ceva, Ligia? Da, dar mai întâi trebuie să ajung la Maria*. S-a ridicat și a împachetat păpușa. Tatăl a dus-o la apartamentul vecinei și a sunat la ușă. A deschis mama Mariei. În spatele ei era Maria. Avea o privire tristă și mâna în ghips. Tatăl Ligiei i-a spus mamei Mariei: *Cred că fetele au ceva de vorbit*. Ligia i-a întins Mariei cutia cu păpușa și i-a spus: *IARTĂ-MĂ!* Maria a zâmbit, a luat păpușa și a răspuns: *De acum înainte, vom fi cele mai bune prietene*.

O vulpe polară mi-a spus că în momentul în care Ligia și-a cerut iertare Mariei, toate cele trei lumini ale Crăciunului s-au aprins... dar cine mai crede în ceea ce spune o vulpe polară... Voi ce credeți?